

i Modsigelser, og som desuden, da det foregaaer inden Bevisførelsen, foregriber den Kundskab om Sagen, som Nævningerne dog væsentligt skulde hente fra det dem forelagte Bevis, medens det giver Forundersøgelsen og det i Genhold hertil affattede Anklagekrift en utilbørlig Bægt, eftersom Dommeren alene kan have hentet sin Kundskab om Sagen herfra; men de anførte Betragtninger kunne dog lede til en Overveielse, om man ikke efterhaanden, som Bevisførelsen skrider frem, skulde opfordre den Anklagede til at hylde sig om de fremkomne Oplysninger, idet man advarer ham om Følgerne, navnlig naar Beviset netop angaaer Forklaringer, som han selv har afgivet under eller i Anledning af Forundersøgelsen. Det er uden Tvivl disse Betragtninger, som have fremkaldt de Bestemmelser i Hages Udkast, der omhandler den Anklagedes Forhør, og de samme Betragtninger have ledet til i nærværende Udkast at optage nogle Bestemmelser i denne Retning, hvorved man dog har bestræbt sig for nøiere at betegne saavel Gjenstanden som Grændserne for dette Forhør.

Efter Hages Udkast § 202 skulle de Spørgsmaal, som ønskes forelagte den Anklagede, stilles gennem Rettens Formand, og det synes, som om Folketingsudvalget heri har seet en Garanti for den Anklagede, idet det bemærker, at da intet Spørgsmaal kan fremsættes til ham uden gennem Førstedommeren, staaer det i dennes Magt at vaage over Overholdelsen af Bestemmelserne angaaende den Anklagedes Forhør, navnlig at dette ikke antager nogen inkvisitorisk Karakter, og at en nøie Jagttagelse af de ham i saa Henseende paahvilende Pligter maa ansees for at være af hyerste Vigtighed, hvis det skal lykkes at bevare den selvstændige og upartiske Stilling mellem den Anklagede og det Offentlige, som er en saa væsentlig Betingelse for, at Dommeren kan udøve en heldbringende Virksomhed.

Det har ogsaa været Ministeriet magtpaaliggende at affatte Bestemmelserne om den Anklagedes Afhørelse saaledes, at der ikke kan være nogen Fare for, at den skulde antage nogen inkvisitorisk Natur eller blive rettet paa at af-

tvinge den Anklagede en Tilståelse; men man har ikke kunnet løsrive sig fra den Anskuelse, at der i denne Henseende vindes størst Sikkerhed for den Anklagede, naar man overlader Overanklageren at stille Spørgsmaal til ham, ligesom han udspørger Vidner og Andre, som optræde under Sagen, og giver den Anklagedes Forsvarer Ret til at stille Modspørgsmaal til ham, medens Rettens Formand vaager over at Forhøret om det saa kan kaldes, ikke udstrækkes udover de lodbestemte Grændser. Skøndt Overanklageren fremtræder paa en Maade som Part under Sagen, saa er det dog ikke paa egne Begjær, men for det Offentlige, han optræder, og dette i Forening med hans hele Stilling som Embedsmand maa tilbørlig fjerne Betænkeligheden ved at han saaer Afgang til at stille Spørgsmaal til Modparten, hvilke, da de ikke maa have nogen inkvisitorisk Karakter, kunne betragtes paa samme Maade som Opfordringer til at erklære sig om visse Punkter, som under den civile Proces kunne rettes fra en Part til Modparten. Det forekommer derhos Ministeriet, at Dommerens selvstændige og upartiske Stilling mellem det Offentlige og den Anklagede, her, som under hele Bevisførelsen, bedst bevares, naar han aldeles fritages for Overtagelsen af noget Hverv i Anklagemagtens Interesse, og kun, som under hele Forhandlingen, har den Opgave, at vaage over alle Parterets Rettigheder og at paasee, at de hertil sigtende Lovbestemmelser blive nøie overholdte, en Kontrol, som det altid vil være lettere at føre med en Anden end med sig selv, navnlig fordi man vanskeliggere vil blive opmærksom paa, om man selv udvider Grændserne, naar man er sig bevidst kun at handle i Interesse af det, man anseer for Sandheden. Hertil kommer endnu den Omstændighed, at Formandens Stilling vil blive vanskeliggere med Hensyn til de Optegnelser, han skal benytte til sin Fremstilling af Sagen for Nævningerne og til selve denne Fremstilling, naar han selv skal foretage Forhør, og Ministeriet troer derfor, at de anførte Grunde overveielende tale for i denne Henseende at fravige Hages Udkast.

For strax at stille den Anklagede paa den rette Fod ligeoverfor de Spørgsmaal, der frem-